

DrOmen

Noodlotsthiller



MICH NOOTEN

DrOmen

Mich Nooten



UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: Maart 2024

Mich Nooten

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Hadassah de Boer

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-833828-8-3

ISBN Paperback: 978-90-833828-7-6

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Toen Tom, bepaald een knappe veertiger te noemen, en Laura, nog jonger en aantrekkelijker dan hij, samen in een park wat liepen te praten en ze op een stil stukje tussen de laag hangende takken van een oude boom stil kwamen te staan om te kussen, werden daar snel achter elkaar een paar foto's van genomen. Zij merkten dat niet. Ze waren in de veronderstelling dat er geen mens in de buurt was en dat ze de plek en het moment helemaal voor zichzelf alleen hadden. De fotograaf stond dan ook op grote afstand, wat mogelijk was met de lens die op zijn camera zat.

Ook toen ze iets later op zijn jas op het enorme glooiende gazon dicht bij elkaar lagen, met andere stelletjes en wat van de zon genietende eenlingen in de buurt, zo nu en dan even elkaars lippen zoekend, werd dat van afstand uitvoerig vastgelegd.

Om zijn bezigheden een andere geloofwaardigheid mee te geven, richtte de fotograaf zijn camera vervolgens op de bomen, waar groene parkieten in zaten, die niet bij het klimaat hoorden maar daar toch al jaren overleefden. Hij was de eerste niet die dat bijzondere tafereel wilde vastleggen, dus daar keek niemand van op.

Enige dagen later, in haar ruime kantoor met veel glas, bekeek Liselotte, een stijlvolle en krachtige vrouw van diep in de vijftig, de

stapel foto's die onomstotelijk getuigden van de wederzijdse genegenheid van Tom en Laura. Ze trok haar lippen strak, terwijl ze de bewijzen van het pijnlijke verraad een voor een van zich af schoof, alsof ze er op die manier afstand van kon nemen.

Tegenover haar zat Leo, haar trouwe medewerker sinds jaar en dag, die zich gepast stilhield, omdat hij wist wat hij haar gebracht had.

'Dit ziet er serieuzer uit dan al die anderen en zoiets was te verwachten,' sprak zij bitter, terwijl ze de foto's bij elkaar veegde. 'Ik wist dat deze dag zou komen.'

'Had je ook al bedacht wat je dan zou doen?' vroeg Leo zacht.

Liselotte schudde haar hoofd. 'Niet echt. We huren een paar Joegoslaven en laten ze afmaken, is het eerste wat in me opkomt.'

'Dat kan natuurlijk.' Hij zei het zonder emotie en zonder oordeel.

Zij keek verbaasd op en kon een wrang lachje niet onderdrukken. 'Dat kan? Daar zou jij aan meewerken, als ik je dat zou vragen?'

'Ik geloof van wel ja,' knikte hij zonder aarzeling. '*For better or for worse.*'

'Stel ik op prijs, Leo. Als ik jou toch niet had. Maar ik geloof niet in wraak, zoals je weet.'

'Dat gaat over zaken. Dit is iets anders.'

'Hou op. Het is niet serieus. Zo zijn wij niet.'

Leo deed er het zwijgen toe. Hij had Tom zien komen destijds en had met lede ogen aan moeten zien hoe zijn werkgeefster door hem

werd ingepalmd. De knappe, jonge man aan haar zijde was dan misschien de kroon op haar succes, maar het was alleen maar buitenkant. Ze had beter moeten weten, vond hij. Hij had haar altijd bedrogen en was deze keer alleen maar minder voorzichtig en overmoedig geweest.

‘Ik geloof in zelfbeheersing. Dat is altijd mijn wapen geweest.’ Ze reikte weer naar de foto’s en bekeek ze stuk voor stuk nog eens. Waren de getoonde taferelen nog anders te interpreteren dan ze net gedaan had? Nee. ‘En ik hou van die man.’

‘Ik weet het,’ zei Leo. Nu was het zijn beurt om bitter te klinken.

Liselotte negeerde die emotie zoals ze dat al tien jaar deed. Haar liefdesleven was van haar, wat anderen er ook van dachten of vonden. Ze hield van Tom, om zijn schoonheid en zijn uiterlijke mannelijkheid, maar ook om zijn kwetsbaarheid. Vanbinnen was hij onzeker en zwak, wist ze. En hoewel zij dat zelf niet was, integendeel zelfs, werd ze op dat moment, in de stilte van dat prachtige kantoor, overweldigd door pijn in haar hart en een zware steen op haar maag. Wat moest ze hier in godsnaam mee? Was haar huwelijk ten einde? Een niet te verdragen overweging.

Toch dacht Liselotte er de rest van de ochtend nauwelijks meer aan, omdat ze zich volledig in beslag liet nemen door haar werk. Het leiden van de herenschoenenfabriek die zij ruim twintig jaar geleden geërfd had en daarna stap voor stap had weten uit te bouwen tot een middelgroot en

uiterst succesvol bedrijf, kreeg zoals altijd haar volledige aandacht. Er waren maar weinigen die zo geschikt waren voor de functie die zij daar zo met hart en ziel vervulde. Ze was zakelijk en streng, maar begaan met haar medewerkers en de sfeer op de werkvloer en op kantoor. Wie zijn werk netjes en zorgvuldig deed, kon zijn of haar leven lang bij Van der Voort-schoenen blijven en dat deden de meesten dan ook.

2.

Tom en zijn vrouw Liselotte werden die dag door een taxi afgezet voor de terminal van het relatief kleine en rustige vliegveld van Rotterdam en liepen daar ontspannen naar binnen voor hun vlucht naar Parijs. Omdat het maar om een paar dagen ging, hadden ze alleen handbagage bij zich en aangezien ze thuis al ingecheckt hadden, konden ze meteen doorlopen naar de security, waar het ook al niet druk was. Een verademing. Normaal gesproken vlogen ze vanaf Schiphol, met een lijndienst en in de business-class, omdat ze zich dat nou eenmaal konden veroorloven, maar de vertrektijd van de vlucht vanaf Rotterdam Airport was zoveel gunstiger geweest dan die van alle andere, dat ze die maar geboekt hadden, hoewel het toestel uitsluitend een toeristenklasse had. Er waren stoelen bij de nooduitgang voor hen gereserveerd, zodat ze ruim zaten, dat dan weer wel.

Na het scannen van de handbagage namen ze plaats in de vertrekruinte, waar ze nog zeker een uur moesten wachten tot er geboord kon worden. Natuurlijk waren ze op tijd geweest, zoals altijd, en toen ze plaats hadden genomen aan een tafeltje vlak bij de taxfree en de horeca, raakten ze aan de praat met een wat oudere man en zijn vrouw, die aan het tafeltje naast hen neergeploft waren. Er werd niet kennisgemaakt, zoals je dat nou eenmaal niet deed in die situatie,

maar er werd vrolijk wat wederzijdse reisinformatie uitgewisseld en uitvoerig prezen ze de rust en kalmte die het kleine vliegveld uitstraalde.

‘Wil jij iets hebben, Tom?’ vroeg Liselotte even later, terwijl ze opstond. ‘Koffie? Een broodje?’

‘Doe maar alleen koffie.’

Zij liep van hem weg, met alleen haar handtas, en ging in de richting van de counter met dranken en lunchartikelen.

‘Bijzondere dame, jouw echtgenote,’ sprak de oudere dame tegen Tom. ‘Dat zie je meteen.’

‘Dank je wel.’

‘Jouw verdienste?’ Ze glimlachte. ‘Heb jij haar gemaakt?’

‘Ik heb haar gevonden,’ grijnsde Tom.

‘Hij heeft goed gezocht,’ viel haar man hem bij. ‘Ik niet. Ik heb meteen gepakt wat ik krijgen kon.’

Hij lachte en zijn vrouw lachte met hem mee.

‘En nou zit je al meer dan een kwart eeuw met me opgescheept,’ knikte zij. ‘En daar is niks meer aan te doen.’

De twee keken even naar elkaar, met een onopvallende maar onmiskenbaar liefhebbende blik.

‘Jullie gaan dus ook heerlijk naar Parijs?’ vroeg de oudere heer.

‘We vliegen door naar Bretagne. Brest, geloof ik,’ antwoordde Tom. ‘Heeft mijn vrouw allemaal geregeld. Beetje eten, beetje wandelen. We moeten er even een paar dagen tussenuit samen.’

Het gesprek viel een moment stil. Had hij net iets te veel nadruk op het woordje 'moeten' gelegd, waarmee hij vertelde dat er iets speelde?

'Gewoon weer een beetje tot elkaar komen,' zei hij vervolgens zo achteloos mogelijk.

'Ja ja.'

'Dat hebben wij jammer genoeg niet meer nodig,' doorbrak de vrouw de tweede korte stilte.

'Nee,' beaamde haar echtgenoot. 'Wij zijn al volledig tot elkaar gekomen. Wij moeten eigenlijk weer een beetje uit elkaar zien te kruipen.'

'Mee eens,' grijnsde zij. 'Maar hoe doen we dat? We zitten met beton aan elkaar vast.'

Weer lachten ze allebei, hardop nu, zodat andere reizigers her en der opkeken.

Tom glimlachte en keek naar Liselotte die verderop een klein broodje en twee koffie stond af te rekenen.

Ruim een uur later bevonden Tom en Liselotte en het oudere echtpaar zich in een rij naar buiten, met hun paspoorten en boardingpassen in de aanslag. Een opvallend roodharige en uitbundig rondborstige stewardess stond die vlot en vrolijk te bekijken, om de passagiers vervolgens door te sturen naar de bus die achter de grote glazen deuren klaarstond. De twee mannen bekeken haar met interesse en wisselden met kleine glimlachjes korte blikken. Hun twee vrouwen, die bij elkaar stonden, zagen het en schudden hun hoofden.

'Niet zo kijken, heren,' sprak de oudere van de twee zacht.

‘Naar zo iemand moet je kijken,’ stelde haar echtgenoot. ‘Dat is je plicht als man.’

Tom knikte. ‘En zo is het. Het is de natuur. Kunnen we niets aan doen.’

‘Het is sterker dan onszelf,’ fluisterde de man. ‘Gaan jullie maar voor, dames. Dan kunnen wij nog even verder gluren.’ Weer lachte hij hardop en weer lachte zijn vrouw uitbundig met hem mee.

Even later in het vliegtuig, dat kleiner was dan hij verwachtte, bleek Tom opeens vergezeld door Laura, zijn prachtige minnares, en niet meer door zijn echtgenote Liselotte. Het bevreemde hem niet, om de een of andere reden. Onverstoorbaar zochten ze hun plekken bij de nooduitgangen, borgen hun handbagage op in de vakken en gingen zitten. Het oudere echtpaar was nergens meer te bekennen. Die twee zaten blijkbaar ver weg, op een andere plek in het vliegtuig. Laura snoerde zich vast en wierp Tom een verliefde blik toe. Hij glimlachte naar haar, boog zich naar haar toe en drukte zijn lippen even op de hare.

Een klein kwartier later steeg het vliegtuig op en hoewel hij nooit eerder in zijn leven last had gehad van vliegangst, overviel Tom plotse-ling een onbestemde onrust. Het was ook opeens slecht weer geworden buiten, met gedonder in de verte en regen tegen de kleine plastic raampjes. Er klopte iets niet, er was iets mis, maar hij had geen idee wat dat was. Alsof hij niet helder kon denken. Zat Laura nou opeens naast hem en niet Liselotte? Hij keek. Dat was inderdaad het geval.

Opeens drong het tot hem door. Hoe was dat zo gekomen? Was hij nu opeens met zijn vriendin op weg naar Parijs? Om wat te doen? Hoe waren ze daar zo terechtgekomen met zijn tweeën? De mooie jonge vrouw naast hem zag zijn onrust en streelde hem even over zijn arm, om hem daarmee gerust te stellen. Tom reageerde er niet op en keek strak voor zich uit, met de stress in zijn ogen.

Vlak na het oorverdovende opstijgen werd een paar rijen verder naar voren een vrouw niet lekker. De man die naast haar zat, zocht en vond het papieren kotszakje in de opbergruimte van haar voorstoel en vouwde dat voor haar open. Zij boog zich ernaartoe, wachtte, maar er gebeurde niets. De misselijkheid zette niet door.

Opeens bleek het veel later op de vlucht en was er al wat gegeten en gedronken. Laura zat rustig in een tijdschrift te bladeren en oogde ontspannen, in tegenstelling tot Tom, die naast haar steeds gestreter om zich heen zat te kijken. Zijn blik dwaalde voortdurend heen en weer door het gangpad van het toestel en naar buiten, waar het noodweer met de minuut erger werd.

Het geluid van de motoren verdween plotse-ling en vanaf dat moment klonk er niets anders dan zachte liftmuziek. Zo rustig en beheerst als alles tot op dat moment verlopen was, zo paniekerig en schokkerig werd het tafereel nu. Toms blik schoot van het ene detail naar het andere: het begon met het *sign* van 'riemen vast', dat wild ging knippen. Deed het dat weleens? Het knipperde met veel, fel licht. Kon dat wel?

Het vliegtuig bewoog opeens met een korte ruk omlaag, dook naar voren en richtte zich schuin naar beneden. Angstige blikken van mensen, maar nog steeds zonder geluid. Een stewardess viel in het gangpad, mannen stonden half op van hun stoel, om naar voren te kunnen kijken, om te zien wat er aan de hand was. En dan was daar het verschrikte gezicht van Laura, die opkeek uit haar tijdschrift.

En toen plotseling was er wel geluid, veel, hard chaotisch geluid, van alles door elkaar. Gegil van mensen, wind die gierde, motoren die brulden, geschreeuw, gekraak, paniek. En toen een klap, alsof er iets opensprong, kapotging, in de lucht oploste. De dreun was dof en scherp tegelijk, donker en licht tegelijk, traag en snel tegelijk.

Het was ochtend, heel vroeg. Blauw licht viel door de kier tussen de gordijnen van buiten naar binnen. Tom was wakker geschoten, met het zweet op zijn voorhoofd. Hij kreunde en steunde en als vanzelf stegen de geluiden op uit zijn lijf.

Liselotte, die naast hem lag en ook ontwaakt was door de geluiden die hij maakte, knipte haar bedlampje aan en keek opzij. 'Wat is er? Wat heb je?'

'Gedroomd, geloof ik. Heftig gedroomd.'

'Waarvan? Wat dan?'

Tom kwam overeind en staaarde als verdoofd voor zich uit. 'Ik weet het niet meer zo goed. We gingen naar beneden. Een crash. Ik weet het niet.'

‘Wat bedoel je? Met de auto?’

‘Niets. Laat maar. Ik weet het niet. Hoe laat is het?’ Hij staaarde verward voor zich uit.

‘Halfzes. Wil je een glaasje water?’

‘Ja graag.’

‘Ik pak het voor je.’ Zij stond op en liep naar de badkamer.

Tom keek haar na. Was hij bij Liselotte? Ja, hij was bij haar, bij zijn vrouw, zijn echtgenote. Veilig thuis in bed.

Zo had hij nog nooit gedroomd, zo levensecht, zo intens.

3.

Bij de stafvergadering aan het einde van die week zat Liselotte aan het hoofd van de tafel, zoals altijd fungerend als de voorzitter van de bijeenkomst. Zij hield het zoals altijd kort en bondig, wilde geen discussies over meningen en smaken en stuurde steeds weer aan op praktische oplossingen en heldere besluiten. De managers van de verschillende afdelingen waren er inmiddels aan gewend zo te werken en zwegen als ze niets zinvols bij te dragen hadden.

Er zat een gezelschap van acht aan de stalen, ronde tafel – van ontwikkeling tot verkoop tot personeelszaken – waaronder Leo, de directe assistent, en Tom, de echtgenoot. Wat precies de taak en functie van die laatste inhielden, was voor iedereen altijd een beetje onduidelijk geweest, maar geen mens die zich daarmee bezighield. De situatie was nou eenmaal zoals die was. Hij was de man van de baas.

‘Dus dat is in principe prima,’ sprak Liselotte ferm, op een toon die duidelijk toewerkte naar het einde van de vergadering, ‘maar dat moet dan naar midden volgende week, want zoals aangekondigd zijn Tom en ik vanaf morgen even een aantal dagen naar Bretagne. En wat er ook gebeurt, dat gaat nu een keertje voor.’ Ze glimlachte naar haar knappe echtgenoot aan de andere kant van de tafel.

Hij glimlachte braaf terug, zoals hij dat gewend was te doen.

‘Ik ben wel bereikbaar,’ vervolgde zij, ‘maar alleen als dat hoogstnoodzakelijk is. Dus brand of een miljoenenorder uit China of zo. Verder niet.’

Men zweeg. Instemming was niet nodig, bezwaren ongewenst.

Tom zat alleen in zijn kantoor, dat niet erg ruim was en waarvan het raam uitkeek op een blinde muur van de fabriek, maar dat fraai ingericht te noemen was. Hij had een groot antiek bureau, met daar meteen achter een klein zitje van een chesterfieldbankje met een fauteuil in dezelfde stijl. Mooie, dure spullen allemaal.

Hij zat te telefoneren, met zijn benen op het verder volstrekt lege bureau en zijn gezicht stond ernstig. ‘Maar hoe erg is het?’ Hij luisterde aandachtig, knikte en bleef knikken. ‘En kunnen we naar ‘m toe? Waar ligt-ie?’

Er werd geklopt. Tom trok zijn benen van het bureau af, schoof overeind en ging rechtzitten. ‘Wacht even,’ sprak hij in de telefoon, keek vervolgens half om en riep: ‘Kom maar.’

Carla, de secretaresse die hij deelde met de managers van HR en R&D, kwam binnen met koffie.

‘Ik moet even wat doen en ik bel later nog wel even, als je in het ziekenhuis bent geweest. Sterkte. *Bye.*’ Tom zette de telefoon uit en legde die voor zich op het bureau.

‘Je koffie.’ Ze glimlachte hem toe. Zoals de meeste vrouwen was ze altijd weer even onder de indruk van Toms uiterlijk en uitstraling, niet in de laatste plaats omdat niemand zich zo smaakvol kleepte als hij, elke dag weer opnieuw.

'Fijn Carla. Dank je wel.'

'Slecht nieuws?'

'Ja, een vriend van me. Opeens opgenomen. Zijn vrouw belde.'

'Ernstig?'

'Ik geloof van wel ja.' Tom stak het lepeltje in zijn koffie en roerde, zoals hij altijd deed, terwijl dat nergens op sloeg, omdat er melk noch suiker in zat. 'Wat staat er op het programma vandaag, Car? In mijn agenda staat niks.'

Ze lachte even. 'Dat klopt. Je hebt ook niks.'

'Prima. Komt goed uit.'

'Zeker.' Ze knikte, draaide zich om en ging.

Tom keek haar na tot ze weg was en de deur achter zich gesloten had, pakte toen zijn telefoon weer, selecteerde een nummer en drukte op het groene icoontje. Binnen een paar seconden kreeg hij verbinding.

'Hai,' zei Laura aan de andere kant van lijn zakelijk, op het afstandelijke af.

'Hai.' Op zijn gezicht verscheen een glimlach, waarmee hij zichzelf in de charmestand zette, zoals hij dat zo goed kon. 'Ik ben op de zaak, maar ik heb niet veel te doen en ik vroeg me af of je vanmiddag misschien toch thuis was.'

'Je gaat morgen toch met haar naar Frankrijk?' Ze klonk bits.

'Maar dat is geen reden om elkaar vandaag niet zien, dacht ik. Ik bedoel, waarom niet?'

'Vind ik wel. Ik ben niet thuis de rest van de dag. Morgen ben ik er.'

'Waar ga je heen dan? Alleen of met iemand anders?'

Terwijl hij luisterde naar de duidelijk verzonnen redenen voor haar afwezigheid die middag, die Laura achter elkaar opsomde, stond hij op en liep hij in de richting van het raam waarachter alleen die saaie muur te zien was.

‘En dan ben ik pas laat terug, dus het is geen goed idee,’ besloot ze ferm. ‘Je vertrekt morgenochtend en je slaapt thuis, lijkt me zo.’

‘Ja, dat lijkt mij ook,’ zei hij met spijt in zijn stem. ‘Dus je wil me niet meer zien? Ik verlang zo naar je.’

‘Het is zoals het is, Tom, en dat is je eigen keuze. Vandaag ben ik er in ieder geval niet voor je.’

Op dat moment zat Liselotte dertig meter verderop met Leo en haar juridisch adviseur in de ruime zithoek van haar eigen kantoor, dat ramen had die uitkeken op het bos naast de fabriek. Haar gezicht stond strak en ernstig. ‘Dus als ik het goed begrijp,’ stelde ze met ongeloof in haar stem, ‘dan is het zo dat als hij iemand anders heeft en bij mij weg wil, hij dan toch zo ongeveer de helft kan opeisen van alles wat ik bezit?!’

De jurist tegenover haar knikte. ‘Daar komt het uiteindelijk wel op neer. Jullie hadden elk jaar moeten vastleggen wat van wie was. De eigendomsrechten van de groei van het vermogen hadden moeten worden gedocumenteerd, zagezegd.’

‘Dat is bizar.’

‘Zo is de wet. En daar hebben jullie destijds allebei voor getekend. Jij ook, Lies.’

Liselotte van der Voort zweeg. In alles was ze altijd strikt en zakelijk geweest, wist ze, op het keiharde af, behalve in de relatie met Tom, de man op wie ze al zo lang mateloos verliefd was. Ze was zich bewust van zijn zwakke kanten en van het feit dat hij zich koesterde in de luxepositie die hij nou eenmaal had, maar slaagde er niet in hem dat kwalijk te nemen. Als ze hem zag, rook of voelde, smolt ze en was alles goed.

‘Is er iets aan de hand?’ vroeg de jurist voorzichtig. ‘Of mag ik dat niet vragen?’

‘Natuurlijk mag je dat, Herman,’ antwoordde Liselotte. ‘Dat moet je zelfs. Daar heb ik je voor.’ Ze zweeg even, stond op, liep naar het raam en keek naar buiten. ‘Er is iets aan de hand ja.’

‘Denk je dat of weet je dat?’

‘Ik dacht het en nu weet ik het. Leo heeft iemand gevraagd om dat voor me uit te zoeken.’

‘Ja ja.’ De jurist wachtte even. Kwam er nog meer informatie? Blijkbaar niet. ‘En nu?’ vroeg hij.

‘Ik weet het niet zo goed. Ik bedoel, ik heb me altijd voorbereid op zoiets. Een mooie man heb je nooit alleen, dat wist ik, en hij rommelde weleens wat, maar dit is ernstiger, denken we. Het was te verwachten, maar als het dan zover komt...’ Ze maakte haar zin niet af.

‘Wil je dat ik uitzoek wat de mogelijkheden zijn? Financieel bedoel ik. Misschien kunnen we alsnog een afrekening maken over vorig jaar. Als hij daarmee akkoord gaat, heb je dat probleem er in ieder geval niet bij.’

Liselotte draaide zich om. ‘Nee. Ik geef het nog niet op. We gaan een paar dagen weg samen,

hij en ik. En dan kijken we daarna hoe het ervoor staat.'

'Prima. Wat je wil.'

'Ja,' zei zij streng. 'Dat is wat ik wil.' Bij het uitspreken van deze als eindconclusie bedoelde instemming vermeed ze zorgvuldig de blik van Leo, omdat ze heel goed wist hoe hij erover dacht en hoe hij naar haar keek.

4.

Het was later die avond. Tom had eten gemaakt, de helft daarvan bij de televisie opgegeten, de rest keurig afgedekt in de koelkast gezet en was nu boven met één hand bezig de koffers te pakken, terwijl hij met de andere zijn iPhone aan het rechteroor hield. Hij was in gesprek met Mary, de vrouw van zijn zieke vriend Peter. ‘Vocht in zijn longen en bij zijn hart? Dat klinkt niet best. Maar ze weten dus niet wat het is?’

‘Nee. Althans, ik krijg niets te horen.’

‘Bel me alsjeblieft als er ontwikkelingen zijn. Hou me op de hoogte. Sterkte, Meer.’ Hij verbrak de verbinding.

Op de grond lagen twee opengeslagen en al bijna volledig ingepakte koffers, die net groot genoeg waren voor een weekendje weg en net klein genoeg om voor handbagage door te mogen gaan. Hij deed ook haar kleding, zoals wel vaker, en had een paar blouses, twee broeken, een jurk en twee paar schoenen voor haar uitgezocht. Het had een paar jaar geduurd voordat hij had geweten wat wel en wat niet, maar hij was inmiddels op de hoogte van wat Liselotte bij zich wenste te hebben als ze een paar dagen op pad ging. Meestal ging dat om korte zakenreisjes, nu zouden ze samen gaan en mocht hij ook zijn eigen smaak volgen, zoals ze hem ooit uitgelegd had. Hij mocht ook meenemen wat hij haar

leuk vond staan. 'Verras me maar,' had ze ooit gezegd. 'Ik ben er dan voor jou.'

Hij had zich nooit vernederd gevoeld door hoe het was en zich nooit aangetast gevoeld in zijn mannelijkheid. De situatie waar hij in leefde had voordelen en nadelen. Hij verkeerde in grote welstand, kende een paar taken en verantwoordelijkheden, maar had ook veel tijd voor zichzelf, omdat Liselotte een groot deel van de tijd in beslag genomen werd door haar werk en haar verantwoordelijkheden. Soms had hij daarom weleens even een vriendinnetje, wat niemand wist, en soms duurde dat ook wat langer en was het wat intenser, of veel intenser, zoals deze keer met Laura. Kon iemand hem dat kwalijk nemen? Zijn vrouw was veel ouder dan hij en had andere prioriteiten dan de liefde, in welke vorm dan ook. Hij was als het knappe huisvrouwkje uit de jaren vijftig, had hij ooit besloten, dat vreemdging met de tennisleraar, terwijl haar man op zakenreis was. Het was een nieuwe tijd. De rol van een man was veranderd, met nadelen en voordelen.

Ja, nu met Laura was het toch wel anders. Hij dacht al weken zo ongeveer dag en nacht aan haar en voelde zich soms zelfs onzeker als hij bij haar was, wat hij natuurlijk zorgvuldig voor haar verborg. De situatie moest namelijk blijven zoals die was en daar mocht niet aan worden getwijfeld. Hij kon oprecht van haar houden en zij van hem, zij mocht zijn ultieme minnares zijn, maar meer kon het nou eenmaal niet worden. Dat was de afspraak die hij met zichzelf gemaakt had.

Beneden klonk de voordeur. Tom liep naar de openstaande deur. 'Ik ben boven! Ik ben aan het pakken!'

'Oké!' klonk het van beneden.

'Er staat eten in de koelkast!'

'Dank je wel! Je bent geweldig.'

Hij wachtte even, aarzelde, maar riep vervolgens: 'Weet ik!'

Hij hoorde haar lachen. Het was een code, hun eigen komische ritueel, een manier van met elkaar omgaan waar ze zichzelf allebei goed bij voelden.

Toen ze veel later die avond in bed lagen, zij al in de slaaphouding en van hem afgekeerd, vroeg hij wat ze verwachtte van de dagen die gingen komen.

Ze draaide zich naar hem toe. 'Moeten we dat afspreken?'

'Ik weet het niet,' zei hij. 'Ik vraag me gewoon af wat je ervan verwacht.'

Liselotte rolde op haar rug, keek naar het plafond en dacht na.

'Ik wil je tevredenstellen,' stelde hij, 'en wil graag weten hoe ik dat kan doen.'

'Ik wil dat we tijd voor elkaar nemen,' sprak zij rustig. 'En dan gaat het vanzelf, denk ik. Ik wil dat het weer wordt zoals het was.'

Hij antwoordde niet.

'Of denk je dat dat niet kan?' Ze keek hem van opzij aan.

'Ik weet het niet zo goed,' zei hij aarzelend. 'Wat bedoel je precies? Zoals wanneer? Wat is er veranderd?'

‘We leven niet samen op het moment.’

‘Dat hebben we weleens vaker gehad. Komt wel goed meestal.’

‘Niet vanzelf. Vandaar.’

Hij knikte. Wilde hij liever niet gaan en in de buurt van Laura blijven, met haar heerlijke, jonge, gretige lijf? Hij vroeg het zich af. Hij beheerste de rol van liefhebbende echtgenoot en *trophy husband* en soms had zijn vrouw daar behoefte aan, als de intimiteit te lang geleden was. Het was werk dat hij met veel liefde deed.

‘Ik ga er alles aan doen,’ sprak zij beslist. ‘Zo ben ik.’

‘Joh,’ sprak hij met een grijns.

Zij lachte even en draaide zich vervolgens weer van hem af. ‘Welterusten.’

‘Welterusten,’ antwoordde hij. Was er iets? Speelde er iets? Wist ze iets? Het zou kunnen. Liselotte was zoals altijd moeilijk te peilen, ook voor iemand met wie ze al tien jaar samenleefde.

5.

De volgende ochtend waren Liselotte en Tom ruim op tijd klaar voor vertrek, om niet het gevoel van haast te hebben, om ook te kunnen genieten van de reis zelf, zoals ze dat zichzelf aangeleerd hadden. De door hem ingepakte koffers waren vervangen door grotere, zodat ze allebei meer mee konden nemen. Bovendien kwam er voor haar nog een flinke reistas met inhoud bij.

‘Dat ga je toch allemaal niet dragen,’ had hij gemopperd. ‘In die paar dagen.’

‘Maakt niet uit. Vrouwen nemen te veel mee, dat is nou eenmaal zo. En aangezien ik een vrouw ben, moet ik dus te veel meenemen. Het is sterker dan ikzelf.’ Ze lachte meisjesachtig. ‘Maar het komt door jullie. Door de mannen. Want jullie willen dat we er elke seconde van de dag fris en vrolijk uitzien. En aantrekkelijk. En daar heb je kleding voor nodig. Hoe ouder je wordt, hoe meer. En ook hoe duurder trouwens.’ Ze grijnsde weer even, pakte haar jas en handtas en stelde vast dat ze tevreden was over de toon van de conversatie. Ze wilde de komende dagen luchtig zijn, gezellig, de vrouw van haar man en vooralsnog lukte dat uitstekend. ‘Maar dat duurder is dan ook wel weer eerlijk,’ babbelde ze verder. ‘Jonge vrouwen zijn lichamelijk wat strakker, maar die hebben geen geld, en als je wat ouder wordt, dan heb je misschien wat minder van jezelf, maar dan kun je je van alles

permitteren. Zo is het toch een beetje eerlijk verdeeld.' Ze keek naar buiten. 'Daar is de taxi. We gaan. Ben je klaar?'

'Ja, tuurlijk,' zei hij wat onzeker. Haar woorden leken te zeggen dat ze op de hoogte was van het feit dat er iets speelde, de toon was daar echter volledig mee in tegenspraak.

Tom en zijn vrouw Liselotte werden een uur later door een taxi afgezet voor de terminal van het relatief kleine en rustige vliegveld van Rotterdam en liepen daar ontspannen naar binnen voor hun vlucht naar Parijs. Aangezien ze thuis al ingecheckt hadden, konden ze hun koffers bij de *drop-off*-balie inleveren, waar de rij een stuk korter was dan bij de andere. Tom merkte dat hij onrustig was, waarschijnlijk omdat de situatie hem opeens terugbracht naar die heftige en levensechte droom die hij had gehad. Ja Jezus, dit was wat mensen een *déjà vu* noemden, dat onbestemde gevoel dat je iets al eens eerder had meegemaakt.

Ze konden daarna meteen doorlopen naar de security, waar het ook al niet druk was. Een verademing. Normaal gesproken vlogen ze vanaf Schiphol, met een lijndienst en in de business-class, omdat ze zich dat nou eenmaal konden veroorloven, maar de vertrektijd van de vlucht vanaf Rotterdam Airport was zoveel gunstiger geweest dan die van alle andere, dat ze die maar geboekt hadden, hoewel het toestel uitsluitend een toeristenklasse had. Er waren stoelen bij de nooduitgang voor hen gereserveerd, zodat ze ruim zaten, dat dan weer wel.

Grote god. Wat was dit? Tom bewoog een paar keer heen en weer met zijn hoofd, alsof hij de verwarring die hem overviel van zich af wilde schudden.

‘Wat doe je?’ vroeg zij.

‘Niks. Ik was even een beetje duizelig. Het is al over.’

Na het scannen van de handbagage namen ze plaats in de vertrekruiimte, waar ze nog een tijdje moesten wachten tot er geboord kon worden. Toen ze plaats hadden genomen aan een tafeltje vlak bij de taxfree en de horeca, raakte Liselotte aan de praat met een wat oudere man en zijn vrouw, die aan het tafeltje naast hen neergeploft waren. Tom verstarde en hield zich afzijdig. Wat was er in jezusnaam aan de hand? Dit was geen déjà vu meer, dit was waanzin. Dit had hij precies zo eerder meegemaakt, in die godvergeten droom, die net zo echt was geweest als deze realiteit. Hij zweeg, zei er niets over, natuurlijk niet. Hoe kon hij dit uitleggen? Wie zou hem geloven?

Liselotte maakte geen kennis met de twee, zoals je dat nou eenmaal niet deed in die situatie, er werd alleen maar wat wederzijdse reisinformatie uitgewisseld, terwijl ze ondertussen de rust en kalmte die het kleine vliegveld uitstraalde uitvoerig prezen. Tom hoorde het gesprek verbijsterd aan.

‘Wil jij iets hebben, schat?’ vroeg Liselotte even later, terwijl ze opstond. ‘Koffie? Een broodje?’

‘Koffie,’ antwoordde hij schor.

‘Wat is er? Ben je nog duizelig?’

‘Nee nee. Het gaat prima. Sorry.’

Zij liep van hem weg, met alleen haar handtas, en ging in de richting van de counter met dranken en lunchartikelen.

‘Bijzondere dame, jouw echtgenote,’ sprak de oudere vrouw tegen Tom. ‘Dat zie je meteen.’

Hij staarde haar even aan. Dat was toch exact dezelfde mededeling als in de droom? Het was niet waar, dit kon niet waar zijn. ‘Dank je wel,’ zei hij.

‘Jouw verdienste?’ Ze glimlachte. ‘Heb jij haar gemaakt?’

‘Ik heb haar gevonden,’ hoorde hij zichzelf zeggen. Het ging volstrekt vanzelf.

‘Hij heeft goed gezocht,’ viel de oudere man hem bij. ‘Ik niet. Ik heb meteen gepakt wat ik krijgen kon.’

Hij lachte en zijn vrouw lachte met hem mee.

‘En nou zit je al meer dan een kwart eeuw met me opgescheept,’ knikte zij. ‘En daar is niks meer aan te doen.’

De twee keken even naar elkaar, met een verholten liefhebbende blik en Tom wendde zich daar met een rilling in zijn lijf van af. Dit was niet te verdragen. Hij was gek aan het worden, dat kon niet anders.

‘Jullie gaan dus ook heerlijk naar Parijs?’ vroeg de man.

Tom keek hem verschrikt aan. Hij moest iets zeggen. Wat was het ook alweer? Wat had hij de vorige keer gezegd? Moest het hetzelfde zijn? Van wie dan? En waarom? ‘We gaan naar

Bretagne,' antwoordde hij snel. 'Beetje eten, beetje wandelen door de stad. We moeten er even een paar dagen tussenuit samen.' Het was alsof hij een rol speelde in een film of een toneelstuk.

De man knikte instemmend.

'Gewoon weer een beetje tot elkaar komen.'

'Ja ja.'

'Dat hebben wij jammer genoeg niet meer nodig,' stelde de vrouw.

'Nee,' beaamde haar echtgenoot. 'Wij zijn al volledig tot elkaar gekomen. Wij moeten eigenlijk weer een beetje uit elkaar zien te kruipen.'

'Mee eens,' grijnsde zij. 'Maar hoe doen we dat? We zitten met beton aan elkaar vast.'

Weer lachten ze allebei, hardop nu, zodat andere reizigers her en der opkeken.

Tom sloot even zijn ogen en merkte dat hem het zweet op de rug stond. Dit was meer dan bizar. Was dit misschien ook een droom? Had hij dezelfde droom als eerder? Werd hij straks weer wakker in het grote bed, naast zijn vrouw, zoals eerder gebeurd was?

Toen hij zijn ogen weer opende en omkeek zag hij dat Liselotte verderop een klein broodje en twee koffie stond af te rekenen.

Ruim een uur later bevonden Tom en Liselotte en het oudere echtpaar zich in een rij naar buiten, met hun paspoorten en boardingpassen in de aanslag. Een opvallend roodharige en uitbundig rondborstige stewardess stond die vlot en vrolijk te bekijken, om de passagiers vervolgens door te sturen naar de bus die achter de grote glazen deuren klaarstond. De oudere man, die naast

Tom stond, bekeek haar met interesse en wierp hem vervolgens een betekenisvolle blik en een glimlachje toe. Hun twee vrouwen, die bij elkaar stonden, zagen het en schudden hun hoofden.

‘Niet zo kijken, heren,’ sprak de oudere van de twee zacht.

‘Naar zo iemand moet je kijken,’ stelde haar echtgenoot. ‘Dat is je plicht als man. Dat is de natuur.’

Tom staaarde hem aan en zweeg. Hij werd gek, hij moest hieruit, hij moest wakker worden.

Liselotte kwam bij hem staan. ‘Wat is er toch met je?’ vroeg ze. ‘Wat ben je onrustig.’

‘Ik voel me helemaal niet lekker. Ik moet even eh... sorry, neem me niet kwalijk.’ Hij draaide zich om en liep weg, weg van de gekte in zijn hoofd en de waanzin daarbuiten. Dit moest doorbroken worden, hij moest uit deze nachtmerrie stappen, uit deze hallucinatie. Want dat was wat het was. Het kon niets anders zijn. Wegwezen.

De anderen keken elkaar aan. Wat was er met hem aan de hand?

6.

Zonder enige aarzeling stapte Liselotte de herentoiletten binnen, waar Tom verward om zich heen stond te kijken, alsof hij niet wist waar hij zich bevond. 'Wat is er in godsnaam met je aan de hand?' vroeg ze.

'Wat? Niks. Ik weet het niet. Sorry.'

'Kom even mee naar buiten.' Ze raakte hem aan, probeerde hem daarmee gerust te stellen. 'Kom.' Ze pakte zijn hand en trok hem mee. Mannen die bij de urinoirs stonden, keken om met uitdrukingsloze gezichten.

Tom liet zich gewillig meevoeren. Zijn hoofd liep om van over elkaar buitelandse gedachten en hij voelde zich leeg en lamgeslagen tegelijk. Waarom greep deze bizarre hallucinatie hem zo aan?

Liselotte voerde hem mee de vertrekhal in, zocht en vond daar een stil plekje. 'Kom, we gaan hier even zitten.'

Hij plofte neer, willoos en afwezig. Het was het gevoel van volledig controleverlies dat hem zo in zijn greep hield, bedacht hij. Er overkwam hem iets wat hij niet begreep en waar hij geen verklaring voor kon bedenken. Alsof een hogere kracht aan het werk was. Werd hij gestraft voor het leven dat hij leed, voor zijn bedrog?

Liselotte pakte zijn hoofd en richtte het naar haar toe, zodat hij haar blik niet kon ontwijken. 'Zeg me wat er aan de hand is, Tom, wat het ook

is.' Ze had hoop. Misschien voelde hij zich intens schuldig of zat hij klem met dat meisje en wilde hij niets liever dan van haar af.

'Peter ligt in het ziekenhuis.' Tom schrok van zijn eigen leugen, die zich als vanzelf aangediend had. Dat had er natuurlijk niets mee te maken. 'Mary appte me gister en ik heb met 'r gebeld. Hij ligt op de ic.'

'Is dat het? Waarom heb je het me niet verteld?'

'Hij wil dat niet. Hij wil dat niemand het weet. Je kent Peter. Geen drama's.'

'En ze weten niet wat het is?'

'Ophoping van bizar veel vocht, geloof ik. Bij zijn longen en zijn hart, maar waar het door komt weten ze niet.'

Liselotte aarzelde. Kon dat de reden zijn van Toms idiote gedrag? Peter was zijn beste vriend, maar dit was wel een erg heftige reactie. Had zijn vreemde gedrag niet met iets heel anders te maken?

Hij voelde wat ze dacht. 'Sorry dat het me zo aangrijpt, maar dat is omdat ik eigenlijk niet weg wil nu, maar dat niet tegen je durfde te zeggen. Idioot natuurlijk. Sorry. Maar ik bedoel, stel je voor dat-ie doodgaat. Dan heb ik 'm helemaal niet meer gezien.'

Liselotte liet zijn hoofd los, keek van hem weg, maar sprak haar achterdocht niet uit.

'Ik moet naar 'm toe. Hij wil dat niet, maar ik moet er toch heen. Vind ik.'

Zij zweeg. Wat moest ze doen? Wat kon ze zeggen? De kans was inderdaad groot dat zijn

gedrag niets te maken had met Peter, maar met die andere vrouw, dat mooie, jonge meisje dat een verhouding had met haar echtgenoot. Maar wat dan? Moest ze hem dat voor zijn voeten werpen? Moest ze hem tegen zijn zin meenemen? Zou het enige zin hebben?

‘Hij zit in mijn kop,’ stelde Tom, door haar aarzeling zekerder van zijn zaak. ‘Ik moet steeds aan ’m denken. Het spijt me.’

Liselotte klemde haar kiezen op elkaar, haalde adem en besliste, zoals ze dat zo goed kon. ‘Ga jij nu maar naar ’m toe dan en kom morgen naar Brest. Dan heb je ’m in ieder geval nog gezien, voor als het echt misgaat.’

Laat hem nog maar een keer naar zijn vriendin gaan, dacht ze. Ze zou hem er later mee confronteren dat ze heel goed had geweten hoe het zat en dan konden er misschien afspraken gemaakt worden. Er was de situatie nu, maar er was ook een toekomst en ze werd er niet jonger op. Ze keek naar hem met een strakke blik die niets verraadde van wat ze dacht. Grote god, wat was ze verslaafd aan deze man, ze wilde zo graag dat hij bij haar bleef. Dat was waar het om ging.

‘En jij dan?’ vroeg hij.

‘Ik ga wel vast. Vind ik ook wel lekker. Kijken of alles daar in orde is. Even alleen. Heb ik niet zo vaak meer. Prima. Echt.’

Hij staarde haar aan. Meende ze wat ze zei? Wist of vermoedde ze meer dan ze zei? Ze liet zoals altijd niets zien, dat kon ze omdat ze zo sterk was. Zo had ze ook van dat kwakkelende

fabriekje een succesvol bedrijf weten te maken, met beheersing, besluitvaardigheid en kracht.

Liselotte stond op. 'Zo moet dat dan maar. Ik ga dan nu dat vliegtuig in. Bezoek vandaag Peter en kom morgen. Ik zorg wel dat die vlucht geregeld wordt.' Ze keek hem rustig aan. 'Ik ga nu en jij komt morgen. Als jij niet lekker in je vel zit, heb ik toch niks aan je.'

Tom knikte. Tegen zoveel gezag kon hij niet op.

Liselotte draaide zich om en liep terug naar het nog maar kleine rijtje van boardende passagiers.

Even later staarde Tom vanaf het terras van Rotterdam Airport naar het opstijgende vliegtuig richting Parijs, dat schuin omhoog de wolken in vloog. Verward was hij, nog steeds, nu vooral omdat hij zich realiseerde dat er in die droom toch iets gebeurde tijdens de vlucht. Wat als er iets was geweest wat hem had willen tegenhouden aan boord van dat toestel te stappen? Kon een droom een waarschuwing of een voorspelling zijn? De overeenkomsten tussen droom en werkelijkheid vooraf op de luchthaven waren tenslotte meer dan verbijsterend geweest. Toch waren er ook verschillen. In zijn droom hadden ze alleen handbagage gehad. Betekende dat iets? En in het toestel was alles anders geweest, omdat hij er toen opeens met Laura had gezeten en niet met Liselotte. Waar ging dat allemaal over?

Onwillekeurig, niet tegen te houden, dacht hij eraan hoe zijn leven zou veranderen als zijn vrouw niet meer leefde. Hij zou rijk en vrij zijn.

Zou hij dan met Laura verder willen? Hij wist het niet, hij wist niets meer.

In de taxi terug belde hij haar. 'Ik ben niet gegaan. Ik ga morgen pas. Ik heb gezegd dat een vriend van me in het ziekenhuis ligt en dat het erg slecht met 'm gaat. Dat ik straks naar 'm toe ga.'

'Heb je dat verzonnen?'

'Nee, maar dat is niet de reden. Jij bent de reden. Ik ga straks wel even naar hem toe, maar daarna kom ik naar jou, als dat mag. En dan kan ik dus ook blijven slapen.'

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn.'

'Laura?'

'Is goed. Kom maar. Ik ben de rest van de dag thuis.'

'Dank je wel,' zei hij uit de grond van zijn hart.

Verder lezen?



Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=dromen>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.



UITGEVERIJ
VOGELVRIJ